

TABULA XVI.

DE

SIMPLICI ET COMPOSITO.

Ratione Unitatis Ens est vel (a)

Compositum (β), quod est Ens pluriū conjunctione constitutū. Et in hoc formaliter compositum consistit. Nihil enim est compositum præter extrema conjuncta, sive nihil importat, quod ab extremis & eorum conjunctione reapse sit distinctum. Hinc divisibile est conceptus posterior essentiā COMPOSITI. Ubi porro notari debet

Hoc ipsum Concretum, nempe Compositum, quod dicitur dupliciter. Est scilicet Compositum vel (γ.)

Abstractum, nempe Compositio, quæ est (δ.) conjunctio plurium rerum unum tertium constituentium. Nempe non qualiscunq; conjunctio plurium rerum est compositio, sed quæ ita plura sunt conjuncta, ut unum tertium constituent. Hinc neque lapidum coacervatio, neque chartarum, quarum una alteri est imposita, contactus, veræ compositionis rationem sibi vindicat. Neque enim ex illis ita conjunctis & copulatis Ens tertium confurgit. Hujus autem notanda

Cum aliquo, & hoc simplici non opponitur, sed illud sub se comprehendit. Sicut anima rationalis est simplex; at composita cum corpore organico, quocum hominem constituit; ut & cum habitibus & artibus scientiarum, quæ ipsi, ut accidentia subiecto, insunt. Ex aliquibus, & tale quid propriè & absolutè est compositum, adeoque simplici opponitur, cum repugnet, id quod est simplex, eò modò esse compositum. Ita hominem ex corpore & animâ rationali; Christum ex divinâ & humanâ naturâ compositum nuncupamus. Solet & partibus opponi, sed speciali ratione, quâ ut totum consideratur.

Equivocatio: sumitur enim vel pro

Distinctio in compositionem (ε)

1. Actione, quâ causa quædam efficiens plura, & quæ reverâ divisa sunt, jam primùm componit, ut fiant unum. Et hæc vocatur unio.
 2. Terminò dictæ actionis, & appellatur unio, quâ extrema, cessante uniendi sive componendi actione, postmodum coherent. Hæc unio (per actionem producta) est formalis ratio compositi. Statim enim atque extrema, per unionem coherent, compositum ex illis formaliter constitutum est; & in esse uò perseverat, quamdiu extremorum perstat unio: simul ac verò hæc dissolvitur, simul illud destrui necessarium est.
- I. REALEM, cujus extrema, cum aliquid in re ponant, à se invicem reapse & adequatè sunt distincta. Duo autem ad talem distinctionem requiruntur. (1.) Ut extrema aliquid in re ponant, sive ut utrumque sit verum & reale ens. Neque enim non-ens cum ente, neque non ens cum non-ente componitur. Hinc ex aère & tenebris nulla fit compositio. (2.) ut extrema à se invicem reapse & adequatè sint distincta. Unde etsi & essentia divina & justitia aliquid in re ponit, sive verum ac reale ens est: nulla tamen ex iis datur compositio, quia reapse unum & idem sunt. Neque animal compositum dici potest ex capite & oculis & naso, quia caput includit oculos ac nasum, adeoq; ab illis inadquatè est distinctum. v. gr. 1. Compositio ex materiâ & formâ. 2. ex partibus integrantibus. 3. (ζ) Gradibus per intentionem. 4. (η) ex Essentiâ & Subsistentiâ &c.
- II. RATIONIS (θ), cujus extrema, cum reapse idem sint, ratione distinguuntur. Non requiritur, ut extrema sint entia rationis, sed sufficit, illa esse ratione tantum distincta v. gr. Qualis compositio est 1. ex Genere & differentiâ. 2. ex Subiecto & Proprio. 3. (ι) ex Essentiâ & Existentiâ creatâ. 4. ex Essentiâ & Subsistentiâ increatâ.

Simplex, quod quidem in re ipsa aliquid positivi est, quoad nostram tamen concipiendi

ABSOLUTE, id scilicet, quod omni reali compositione, sive omnibus partibus realiter distinctis caret: ut DEUS, essentia cujusque Angeli & Anima rationalis. Aliàs compositio rationis enti absolutè simplici, ut DEO, essentiæ angeli & animæ rationali non repugnat.

modum